

Armo & Totuus

No. 2 / 2006

”Ja Jumala antoi Salomolle viisautta ja ymmärrystä ylen runsaasti ja älyä niin laajalti, kuin on hiekkaa meren rannalla”

(1 Kun. 4:29)

Sisältö No. 2 / 2006

- 2 **Kun vetten läpi käyt / Norman Lorimer**
- 3 **Ikuinen elämä / William MacDonald**
- 6 **Kristallipallon kiillotus / Hal Lindsey**
- 10 **Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea / Jim Allen**
- 19 **Kantoiko Herra Jeesus sairautemme ristillä? / Douglas J. H. Mowat**
- 21 **Tänä päivänä vai ensi yönä? / Joel Portman**

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

- että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.
- että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.
- että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.
- että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.
- että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehtoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.
- että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.
- että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.
- että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.
- että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.
- että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.
- että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Kun vetten läpi käyt

Eräs Raamatun huomattavimmista lupauksista löytyy Jesaja 43:2:sta: ”Kun vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi” (engl. käännös).

Nämä lohduttavat sanat esitettiin alun perin Israelille, ja oli kaksi huomattavaa tapahtumaa, jolloin kansa kirjaimellisesti kulki vesien lävitse. Ensiksi, tultuaan lunastetuiksi veren kautta, he tulivat Punaiselle Merelle. Vedet olivat heidän edessään ja faaraon armeija heidän takanaan.

Ihmiset olivat todella peloissaan, mutta pilvenpatsas joka osoitti Jumalan läsnäoloa heidän kanssaan, suojasi heitä ja he kulkivat Punaisen Meren vesien lävitse kuivaa maata pitkin. Kun egyptiläiset yrittivät samaa, he hukkuivat. Herra oli kansansa kanssa kun he kävivät vetten läpi.

Erämaavaelluksensa lopussa, papit seisovivat lujasti kuivalla maalla Jordan-virran keskellä, kantaen liiton arkkia, mikä puhuu hyvin ihanalla tavalla Kristuksen persoonasta. Kun Israelin lapset kulkivat Jordanin vesien lävitse, arkki oli siellä. Herra oli heidän kanssaan.

Jesaja 43:2:ssa sanotaan myös: ”jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta”. Parhaiten tunnettu esimerkki israelilaisista kirjaimellisessa tulessa löytyy Daniel 3:sta. Sadrak, Meesak ja Abed-Nego heitettiin tuliseen pätsiin, joka oli niin kuuma, että se tappoi heidät heittäneet miehet. Nuo kolme hebrealaista palvelijaa eivät loukkaantuneet, ja tulessa oli myös neljäs, joka oli ”näöltänsä niinkuin Jumalan poika” (Dan. 3:25). Herra oli heidän kanssaan tulisessa koetuksessa.

Nämä esimerkit vedestä ja tulesta antavat ymmärtää, että joudummepa kulkemaan kuinka vaikean koetuksen lävitse, me voimme olla varmat siitä, että Herra on mukana kanssamme tuossa koetuksessa.

Jakeen ensimmäinen sana ei ole ”JOS” vaan ”KUN”. ”JOS” antaisi ymmärtää, ettei meidän välttämättä tarvitsisi kulkea minkäänlaisten koetusten lävitse, kun taas ”KUN” osoittaa meille, että kaikkien Jumalan ihmisten on kuljettava koetusten lävitse, ja myös, että voimme luottaa Jumalan läsnäoloon kanssamme, kun kuljemme jokaisen koetuksen lävitse.

On hyvin mielenkiintoista punnita tätä lupausta yhteydessä Herraan Jeesukseen Kristukseen. Hän kulki vetten läpi Golgatalla, ja Kirjoitukset kävivät toteen: ”Pelasta minut, Jumala, sillä vedet käyvät minun sieluuni asti. Minä olen vajonnut syvään, pohjattomaan liejuun, olen joutunut vetten syvyyksiin, ja virta tulvii minun ylitseni” (Ps. 69:2). Golgatalla Hän kärsi syntiä vastaan olevan Jumalan vihan tulen. ”Hän lähetti tulen korkeudesta minun luihini ja kuritti niitä” (Valit. 1:13).

Kun Herra Jeesus kulki vetten läpi ja kärsi tulessa, Hän oli aivan yksin. Ei ollut ketään auttamassa Häntä. Hän etsi jotakuta joka olisi armahtanut, muttei ketään ollut – ja lohduttajia, muttei Hän löytänyt ketään. Rakkaat ja ystävät olivat kaukana Hänestä, ja sielunsa syvyyksistä Hän huusi: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Ps. 22:1).

Ne, jotka panevat luottamuksensa Herraan Jeesukseen, eivät koskaan ole yksin kärsimyksissä, sillä Herra vakuuttaa, ”Kun vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi”. Hänen lupauksensa ei sisällä mitään ehtoja. Hän ei koskaan jätä meitä, eikä hylkää meitä.

Norman Lorimer

Ikuinen Elämä

Elämän laatu

Ikuinen elämä ei tarkoita samaa kuin loputon olemassaolo. Jokainen ihminen, sekä pelastunut että kadotukseen joutunut henkilö elää ikuisesti; mutta vain uskovat saavat osakseen ikuisen elämän. Kyse ei ole siis pelkämästä kestosta vaan myös laadusta. On kyse Jumalan itsensä elämästä eli yhteydestä Jumalan kanssa, joka ruumiillistuu Herrassa Jeesuksessa.

'Ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille' (1 Joh. 1:2. Katso myös kohta 1 Joh. 5:20).

Ollessaan viattomuuden tilassa ennen syntiinlankeamistaan Aadam ei ollut osallinen iankaikkisesta elämästä. Niin kauan kuin hän ei tehnyt syntiä, hän olisi luultavasti jatkanut luonnollista olemassaoloaan maan päällä, mutta hänellä ei olisi ollut toivoa tulla kirkastetuksi Kristuksen kanssa taivaassa. Koko ajan oli olemassa se kauhea mahdollisuus, että hän lankeaisi syntiin ja hänet tuomittaisiin kuolemaan - ja näinhän lopulta tapahtuikin. Vasta sitten kun ihminen uskoo Herraan Jeesukseen omana Vapahtajana, hän pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä kaikkine sen mukaan tuomine siunauksineen, jotka kestävät ikuisesti.

Joskus ikuisesta (1) elämästä puhutaan asiana, jonka uskova omistaa jo maan päällä. Toisinaan taas sillä tarkoitetaan tulevaa toivoa ja perintöosuutta.

Osallisuus maan päällä

Ikuinen elämä on lahja, jonka uskovat saavat osakseen jo maan päällä. Herra Jeesus on luvannut tämän lahjan (1 Joh. 2:25) ja siitä pääsee osalliseksi Hänen kauttansa (Joh. 6:68 sekä 1 Joh.5: 11). Se on mahdollista saavuttaa uskomalla Häneen: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä' (Joh. 6:47. Katso myös seuraavat kohdat: Joh. 3:15-16, 36, Joh. 5:24, Joh. 6:40, 1 Tim. 1:16).

Muita ilmauksia, joilla tarkoitetaan Häneen uskomista, löytyy Raamatusta seuraavista kohdista: '... joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan ...' (Joh. 4:14), 'Joka syö minun lihani ja juo minun vereni ...' (Joh. 6:54), '... ja ne seuraavat minua' (Joh. 10:27),

'... ja he tuntevat sinut ...' (Joh. 17:3). Johannes sanoo, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi (1 Joh. 3:15). Aivan hyvin Johannes olisi voinut sanoa samaa kaikista epäuskoisista syntisistä.

Iankaikkinen elämä on Jumalan armolahja (Room. 6:23 sekä 1 Joh. 5:11).

Raamatun mukaan Ihmisen Poika antaa ikuisen elämän: 'Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni' (Joh. 10:27-28. Katso myös kohta Joh. 17:2).

(1) Ikuinen ja iankaikkinen ovat suomennoksia samasta kreikankielisestä sanasta aionios.

Kaikkien niiden puheiden tarkoitus, joita Kristus Isänsä kehoituksesta puhui, oli tarjota kuulijoille ikuinen elämä (Joh. 12:50).

'... kaikki uskoivat, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään' (Ap.t. 13:48) sisältää osan totuudesta. Toisaalta ne, jotka kieltäytyvät uskomasta, eivät sen vuoksi '... katso itseään mahdollisiksi iankaikkiseen elämään' (Ap.t. 13: 46). Ikuinen elämä saavutetaan armon kautta (Room. 5:21) ja kaikki ne, jotka uskovat, tietävät, että heillä on se hallussaan Jumalan Sanan perusteella: 'Tämän minä olen kirjoittanut teille, jotka uskotte Jumalan Pojan nimeen, tietääksenne, että teillä on iankaikkinen elämä' (1 Joh. 5:13).

Niiden, joilla on iankaikkinen elämä, tulee osoittaa se muille käytännön elämässä päivittäin.

'Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä' (1 Tim. 6:12).

'... kooten itselleen aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän' (1 Tim. 6:19. Katso myös kohta Joh. 6:27).

Tuleva toivo

Sen lisäksi, että ikuisesta elämästä pääsee osalliseksi jo maan päällä, siitä voidaan puhua myös tulevassa aikamuodossa:

'... sen iankaikkisen elämän toivon perusteella, jonka Jumala, joka ei valhettele, on luvannut ennen ikuisia aikoja' (Tiitus 1:2).

Ikuinen Elämä

'Ja pysyttäkää niin itsenne Jumalan rakkaudessa, odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen laupeutta iankaikkiseksi elämäksi' (Juud. 21).

Tässä kohdin puhutaan ikuisesta elämästä sen ollessa täydellisimmillään, toisin sanoen kun uskova on ikuisesti vapaa synneistä, sairauksista, surusta, ja kuolemasta. Siinä viitataan ikuisen elämän lopulliseen, kirkastettuun vaiheeseen.

Joskus ikuisesta elämästä puhutaan perintöosuutena: 'Ja jokainen, joka on luopunut talosta tai veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai pellosta minun nimeni tähden, on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän' (Matt. 19:28-9. Katso myös seuraavat kohdat: Mark. 10:29-30 sekä Luuk. 18:30).

'... että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan' (Tiitus 3:7).

Sitä ei ansaita teoilla

On olemassa jakeita, joita voisin melkein tulkita siten, että ikuinen elämä on palkinto ihmisen hyvästä käytöksestä maan päällä. Tällaisia jakeita on löydettävissä esimerkiksi seuraavista raamatunkohdista: Matt. 25:45-46, Luuk. 18:29-30, Joh. 4:36, Joh. 12:25, Room. 2:7, Ga1. 6:8. Nämä muutamat jakeet eivät kuitenkaan pysty kumoamaan niitä lukuisia kappaleita, joissa opetetaan suurta totuutta armoon perustuvasta pelastumisesta, joka on lahja ja joka saavutetaan yksin uskon kautta eikä se liity millään tavoin hyviin tekoihin.

Mitä nämä ristiriitaisilta näyttävät jakeet sitten tarkoittavat? Ne muistuttavat meitä siitä, että taivaassa on eri asteisia palkintoja. Kristuksen tuomioistuimen edessä jotkut uskovat saavat palkintokruunuja, toiset taas kärsivät vahinkoja. Vaikka kaikki uskovat pääsevätkin osallisiksi iankaikkisesta elämästä, kaikki eivät pääse nauttimaan siitä yhtä täysipainoisesti (1 Kor. 15:41). Tämä asia määräytyy jo maan päällä sen perusteella, miten uskollinen palvelija kukin on ollut (Ga1. 6:8) ja miten on edistynyt pyrkimyksissään pyhyyteen

Näissä jakeissa mainitut hyvät teot ovat pelastuneen ihmisen elämän hedelmiä, eivätkä suinkaan tapa, jolla hän saavuttaa ikuisen elämän. Esimerkiksi Matteuksen

evankeliumin 25. luvussa jakeessa 46 sanotaan: 'Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.' Tämä jae opettaa, että ne uskovat, jotka ovat Kristuksen juutalaisten veljien ystäviä Ahdistuksen Aikana, osoittavat käytöksellään, että he ovat todella pelastuneita ja pääsevät sen vuoksi osallisiksi iankaikkisesta elämästä. Heidän hyvät tekonsa ovat todistus heidän pelastumisestaan.

Joh. 4:36 sekä Joh. 12:25 puhuvat uskollisen palveluksen palkinnoista eivätkä suinkaan teoista, joilla ihminen pelastuu:

'Ja nyt saa leikkaaja palkan ja kokooa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita.'

'Ja joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.'

Roomalaiskirjeen 2. luvun jae 7 on erityisen vaikea monille ymmärtää: '... niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta ja kunniaa ja katoamattomuutta, iankaikkisen elämän.'

Päällisin puolin katsottuna vaikuttaa aivan siltä, että tässä jakeessa ikuinen elämä liitetään ihmisen hyvään käytökseen tai hyviin tekoihin. Raamatun johdonmukainen todistus kieltää tällaisen tulkinnan. On olemassa kaksi tapaa, joilla tämä jae voidaan raamatullisesti ymmärtää. Ensinnäkin, on kyseessä teoreettinen ihanne, eräänlainen mittapuu, jolla Jumala tuomitsee kadotukseen joutuvat ihmiset. Jos epäuskoinen ihminen voisi elää näin omalla voimallaan, niin hän saisi palkinnoksi ikuisen elämän. Mutta tämä on tietysti mahdoton ajatus, sillä Raamatussa sanotaan, että 'ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään' (Room. 3:12). Toisaalta saattaa olla kyse siitä, että vain uskova ihminen Pyhän Hengen voiman vaikutuksesta pystyy täyttämään tässä jakeessa kuvatut asiat. Tämän tulkinnan mukaisesti hyvät teot syntyvät luonnollisesti pelastuksen tuloksena eivätkä suinkaan ole edellytys sille.

Yhteenveto

Ikuinen elämä tarkoittaa hengellistä elämää, joka saavutetaan uudestisyntymisen kautta. Se on Jumalan itsensä elämä ja on yhtä ikuinen kuin Jumala itse. Se on tarjolla

Ikuinen Elämä

ihmisille jo maan päällä ja siihen sisältyy toivo tulevasta. Ihminen, joka todella uskoo Jeesukseen Kristukseen, tietää, että hänellä on osallisuus siihen Jumalan Sanan mukaisesti. Pelastusvarmuus tulee Raamatun kirjoitusten kautta.

Uskova odottaa ikuisen elämän täydellistymistä, josta käytetään myös nimitystä ruumiin lunastaminen.

Kun ikuisesta elämästä puhutaan palkintojen yhteydessä, sillä ei tarkoiteta sitä, että uskova saa ikuisen elämän pyrkimyksistään pyhyyteen, uskollisesta palveluksestaan tai hyvistä töistään.

William MacDonald

Kristallipallon kiillotus

“Mene pois, Daniel, sillä profetian sanojen merkitys on suljettu ja sinetöity lopun aikaan saakka. Monet matkustelevat ja tieto lisääntyy. Yksikään paha ei ymmärrä näitä sanoja, mutta viisaat tulevat ymmärtämään ne viimeisinä päivinä.” Herra Jumala Danielille noin 520 eKr. (sananomukainen käännös)

Kristallipallon kiillotus

Yksikään toinen profeetta ei ole antanut useampia eikä kauaskantoisempia ennustuksia kuin Daniel; ja kuitenkin hän ei ymmärtänyt suurta osaa Jumalan antamista näyistä ja ilmestyksistä. Monet hänen ennustuksistaan koskivat lopunaikoja tai juuri ennen Jeesus Messiaan toista tulemusta tapahtuvia asioita.

Daniel paljastaa profeetallisten kirjoitusten lopussa hämmennyksensä siitä, ettei hän tiedä milloin ja kuinka hänen ennustamansa asiat käyvät toteen: "Kuinka kauan on vielä näitten ihmeellisten asiain loppuun?" (Dan. 12: 6).

Erityinen taivaallinen sanansaattaja vastasi Danielille ja sanoi: "... Ja kun pyhän kansan (Israelin) yhden osan hajotus on loppunut, silloin nämä kaikki täyttyvät" (Dan. 12: 7).

Daniel vastasi: "Minä kuulin, mutta en ymmärtänyt, ja minä sanoin: 'Herrani, mikä on oleva näitten päätös?'" (Dan. 12: 8). Sanansaattaja vastasi: "Mene, Daniel, sillä ne sanat pysyvät lukittuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti" (Dan. 12: 9). Toisin sanoen Jumala sanoi Danielille, ettei hänen profetioitaan voitaisi käsittää selvästi ennen kuin lopun aikoina so. silloin, kun ennustetut tapahtumat alkavat kehittyä. Tilanne, joka tuo selvästi mieleen ennustukset on avain profeetalliseen lukkoon.

Toisen vuosisadan alun jälkeen kristityt ovat tutkineet hyvin vähän profetioita aina yhdeksännentoista vuosisadan puoliväliin saakka. Silloin kiinnostuttiin tavattomasti Raamatun profeetallisista kirjoituksista. Nykyisin ennustuksia tutkineilla ja Jumalan Hengen opastusta pyytäneillä kristityillä on paljon parempi selvyys profetioista kuin entisajan uskovilla. Profeetallinen Sana on kirjaimellisesti ollut sinetöitynä meidän sukupolveemme saakka, niin kuin Jumala ennustikin.

Nyt minä aion astua leijonan luolaan. Kenties olisi viisasta noudattaa Churchillin taktiikkaa ja sanoa kuten hän: "Katsokaas, minä pyrin välttämään etukäteen ennustamista. On paljon viisaampaa antaa ennustuksensa vasta tapahtumien jälkeen." Annan kuitenkin tässä luvussa joukon ennustuksia tulevaisuudesta. Ne perustuvat profetioiden huolelliseen tutkimiseen ja monien teologioiden kirjoituksiin. Uskon, että nämä ennustukset perustuvat terveisiin johtopäätöksiin. Mutta älä missään tapauksessa ymmärrä niin, että minä kuvittelen olevani yhtä erehtymätön kuin Jumalan Hengen innoittamina puhuneet Raamatun profeetat.

Uskonnolliset näkymät

Institutionaaliossa kirkossa, joka koostuu kristityistä, jotka eivät usein kuitenkaan ole kristittyjä, tapahtuu seuraavaa:

Yhä useammat kirkkokunnat saavat johdon, joka hylkää täysin Raamatun historialliset totuudet ja kieltää Kristuksen omien sanojen mukaan kristittynä olemiselle välttämättömät opit. Joissakin suurimmissa protestanttisissa kirkkokunnissa on näin jo tapahtunut. Ne harvat kirkkokunnat, joita eivät epäuskoiset vielä hallitse, menevät samaan tapaan alamäkeä.

Eri kirkkokunnat sulautuvat yhteen ennen näkemättömällä tavalla muodostaen "uskonnollisia kasautumia". Tämä tapahtuu kahdesta syystä: ensiksikin useimmat kirkkokunnat ja uskonsuunnat on perustettu jotakin tiettyä hengellistä totuutta koskevan syvän vakaumuksen pohjalta. Kun yhä useammat näistä totuuksista hyljätään vanhentuneina, koska Raamatun auktoriteettiä ei enää uskota, eri leireissä olemiseenkaan ei löydy mitään erityistä syytä. Yhteys on varmasti tärkeä asia, mutta se ei saa koskaan Kristuksenkaan opetusten mukaan toteutua kristinuskon päätöksiensä kustannuksella.

Toiseksi, kun papit irrottautuvat Raamatun totuuksista, he menettävät samalla niistä saamansa arvovallan ja voiman täyttää ihmisten todellisia tarpeita, ja kun monet papit eivät ole itse edes uudestisyntyneitä eivätkä omista siitä syystä Jumalan Hengen antamaa näkökykyä, he eivät pysty pitämään lampaita laumassaan puhumattakaan siitä, että saisivat hankituksi niitä lisää. He

Kristallipallon kiillotus

turvautuvat hädissään yhteiskunnalliseen touhuun, superorganisaatioon ja hienoihin ohjelmasuunnitelmiin.

Kun Paavali puhui näistä viimeisten aikojen papeista, hän sanoi: "... heissä on jumalisuuden (sananmukaisesti uskonnon) ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman ..." Ja: "... jotka ovat aina opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi päästä totuuden tuntemiseen" (2 Tim. 3:5, 7).

Nuoria vaeltaa jatkuvasti ulos institutionaalista kirkoista. Useat kirkonmiesten laatimat tutkimukset viittaavat siihen suuntaan. Tämän päivän nuorisovieroksuu persoonattomia järjestelmällisesti rakenneltuja organisaatioita, jotka painottavat etupäässä materiaalisia arvoja. Keskustellessani monien eri piireistä lähtöisin olevien nuorten kanssa olen pannut merkille, että he kaikki katsovat kirkon edustavan Amerikan kulttuurin materiaalisia, tekopyhiä ja ennakkoluuloisia aineksia.

Nuoret kaipaavat ennen kaikkea yksinkertaista, henkilökohtaista ja käyttökelpoista vastausta, elämää, joka ei perustu itsekkeiselle materialismille vaan todelliselle elämälle, epäitsekäälle rakkaudelle. Kun heille osoitetaan, ettei ihanteellista elämäkatsomusta voi hankkia varallisuuden, yhteiskunnallisen toiminnan eikä huumausaineiden avulla, vaan ainoastaan henkilökohtaisessa suhteessa Kristukseen, joka ei ole riippuvainen laitostarkkoon (tai uskonnolliseen kerhoon, niin kuin he sanovat) kuulumisesta, silloin monet ottavat vastaan Jeesuksen Kristuksen.

Jotkut traditionaaliset kirkot ovat oivaltaneet ryhtyä opettamaan nuorisolleen aivan henkilökohtaisesti Jumalan totuutta, ja juuri näiden kirkkojen nuorisosastojen voi nähdä kukoistavan. Mutta tällaiset kirkot ovat valitettavasti harvinaisia. Useimmat kirkot näyttävät olevan kokonaan väärällä aaltopituudella. Joillakin on totuus, mutta he eivät pysty välittämään sitä tämän päivän nuorisolle; toiset eivät kerta kaikkiaan opeta totuutta, ja vaikka he yrittävät lähestyä nuoria näiden omalta tasolta, ne eivät kykene kilpailemaan radikaalien poliittisten organisaatioiden kanssa.

Monet nuoret käyvät aivan etunenässä liikkeessä, joka kannattaa ensimmäiselle vuosisadalle tyypillistä kristillisyyttä, jossa pääpaino pannaan ihmisiin ja heidän

tarpeisiinsa eikä rakennuksiin ja kömpelöihin ohjelmiin.

Kuulu Kristukseen uskovien ja niiksi naamioituneiden välillä laajenee jatkuvasti. Uskon, että tosikristittyjä aletaan pian vainota avoimesti ja sen tekevät kirkkokuntien mahtavat uskomattomat johtomiehet. Kristityt, jotka uskovat Raamatun ehdottomaan arvovaltaan, pelastukseen yksinomaan Kristuksen lunastustyön kautta, Jeesuksen Kristuksen jumaluuteen ja niin edelleen, leimataan kaikkien ihmisten "veljeyden" ja "Jumalan maailmanlaajuisen isyyden" päävastustajiksi. Nuo kaksi oppiahan ovat sangen tärkeitä niille "ekumaanikoille", jotka eivät usko Jeesuksen perusopetukseen. Jeesus opetti, että Jumala on kaikkien Luoja, mutta Isä vain niille, jotka uskovat Häneen (Joh. 8: 44; Gal. 3: 26).

Koska uskovia vainotaan, jäljelle jääneet uskovat perustavat maanalaisia seurakuntia.

Tulevaisuudessa on nähtävissämme laajaa ja pitkälle vietyä pyrkimystä koko maailman kattavaan uskonnolliseen järjestelmään. Aatetta vievät eteenpäin innokkaimmin institutionaalisten kirkkojen uskomattomat johtajat. Odotettavissa on myös, että tämä liike käy nykyistä poliittisemmäksi.

Israelissa tullaan havaitsemaan pyrkimystä tehdä Jerusalemissa maailman uskonnollinen keskus ja jälleenrakentaa muinainen temppli vanhalle paikalle.

Poliittiset näkymät

Seuraa Lähi-idän tilannetta jatkuvasti. Jos nyt on se aika, jonka me luulemme koittaneen, tuo seutu aiheuttaa yhä enemmän jännitystä koko maailmaan. Kolmannen maailmansodan pelkokin keskittyy melkein kokonaan tälle alueelle. Tilanne käy niin vakavaksi, että sen voi ratkaista vain Kristus tai antikristus. Tietenkin maailma valitsee antikristuksen.

Israelista tulee tulevaisuudessa fantastisen vauras ja vaikutusvaltainen maa. Seuraa Kuolleen meren rikkauksien kehitystä.

Yhdysvallat ei säilytä nykyistä johtasemaansa länsimaissa. Taloudellinen johto tulee olemaan Länsi-Euroopalla. Opiskelijamellakat ja sisäiset mullistukset aiheuttavat pahan poliittisen kaaoksen, joka horjuttaa maan taloudellista tasapainoa. Kansalaisten ja johtomiesten moraalisten periaatteitten puuttuminen heikentää siinä

Kristallipallon kiillotus

määrin lakeja ja järjestystä, että seuraus on anarkia. Yhdysvaltojen sotilasmahti on jo pahasti horjunut, koska kenelläkään ei ole rohkeutta käyttää sitä päättäväisesti hyväkseen. Kun maan talous luhistuu, sotilasmahdille käy samoin.

Ainoa seikka, joka voisi vähän hidastaa Amerikan turmeltumista, on laaja hengellinen herätys. Kun USA menettää mahtinsa, Länsi-Eurooppa on pakotettu yhdistymään ja nousemaan länsimaailman johtoon. On odotettavissa "Euroopan Yhdysvallat", johon kuuluu kymmenen sisäjäsenmaata. Yhteismarkkinat tekee perustavaa työtä maailman mahtavinta poliittista liittoa varten. Kymmenvaltioliitto pysäyttää kommunistien etenemisen maailmassa ja panee muutamassa hetkessä sekä Venäjän että punaisen Kiinan aisoihin. Tämän saa aikaan antikristuksen nerous.

Paavi sekaantuu yhä enemmän ja enemmän maailmanpolitiikkaan. Hän tekee ehdotuksia maailmanrauhan ja taloudellisen kukoistuksen aikaansaamiseksi. Tule näkemään, että koko maailma odottaa yhä malttamattomampana miestä, joka hallitsee kaikkia kansoja.

On odotettavissa, että nykyaikaisia atomiaseita käytetään rajoitetusti jossakin maailmankolkassa. Hävitys saattaa ihmiset niin hirvittävän kauhun valtaan, että kun antikristus tulee, he ovat heti valmiita suostumaan hänen ehdotuksiinsa, jotka tuovat mukanaan maailmanrauhan ja lopettavat sodat. Ydinaseet voivat aiheuttaa tuhoa yhtä hyvin Neuvostoliitossa tai Kiinassa kuin Yhdysvalloissakin.

Yhteiskunnalliset näkymät

On odotettavissa, että nykyiset yhteiskunnalliset ongelmat, sellaiset kuin rikollisuus, mellakat, työttömyys, köyhyys, oppimattomuus, sielulliset sairaudet, avioliiton ulkopuolella syntyvien lasten määrä ja niin edelleen, lisääntyvät väestön alkaessa moninkertaistua geometrisesti seitsenkymmenluvun lopulla.

On odotettavissa maailmanhistorian laajin nälänhätä.

On odotettavissa, että huumausaineet turmelevat edelleen USA:ta ja muita länsimaita. Narkomaanit pyrkivät korkeisiin poliittisiin asemiin ja pääsevät niihin nuorten aikuisten tuen voimalla. Voit seurata, miten

huumausaineet ja uskonto sulautuvat vähitellen toisiinsa. Maailmassa nähdään uskon ylikuonnollisiin ilmiöihin kasvavan kasvamistaan, mutta usko ei kohdistu Jumalaan vaan Saatanaan.

Astrologia, noituus ja itämaiset uskonnot voittavat yhä enemmän jalansijaa läntisessä maailmassa.

Mihin me menemme täältä?

Uskon, että kaikista edellä mainituista asioista huolimatta Jumala aktivoi tosikristittyjen jäännöksen ja tarjoaa vielä anteeksiantamusta lahjana Jeesuksessa Kristuksessa, ennen kuin ottaa uskovat pois maailmasta, joka syöksyy tuomiotaan kohti.

Millainen meidän asenteemme pitäisi tällaista kirjaa lukiessamme olla?

Ensiksikin, jos et ole varma, että olet ottanut henkilökohtaisesti vastaan Jumalan lahjana tarjoaman anteeksiantamuksen, jonka Jeesus osti ottamalla päälleen sinulle kuuluvan pyhän Jumalan tuomion, sinun pitäisi tehdä se juuri nyt siinä, missä olet. Voit olla huolissasi siksi, ettet ymmärrä koko asiaa tai tunnet omistavasi liian vähän uskoa. Älä salli minkään tällaisen muodostua esteeksi. Sinun ei tarvitse ymmärtää mitään muuta kuin, että Jumala tarjoaa sinulle Jeesuksessa Kristuksessa täydellistä anteeksiantamusta ja uutta hengellistä elämää. Jos todella kaipaat Jeesusta Kristusta elämäsi, silloin sinulla on myös kylliksi uskoa astua Jumalan perheeseen ja muuttaa iankaikkinen kohtalosi.

Jeesus esittää asian hyvin havainnollisesti sanoessaan: "Katso, minä seison (sydämesi) ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani" (Ilm. 3: 20).

Kiitä tällä hetkellä aivan omalla tavallasi Jeesusta siitä, että Hän kuoli sinun syntiesi puolesta, ja kutsu Hänet sydämeesi. Yllä mainitussa kuvassa oleva ovi tarkoittaa sinun tahtoasi. Sinä avaat oven kutsumalla Jeesuksen Kristuksen elämäsi.

Teitkö sen? Jos teit, missä Jeesus on tällä hetkellä? Lupauksensa mukaan (Hän ei voi valehdella) Hän on sinun sydämessäsi.

Jeesus lupasi tämänkin: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä" (Hebr. 13: 5).

Hän on tullut sinun sydämeesi jäädäkseen sinne ja tuodakseen tullessaan uuden elämän

Kristallipallon kiillotus

tarkoituksen, olosuhteista riippumattoman mielenrauhan, tasapainon ja mahdollisuuden elää täysipainoista elämää niin täällä kuin iankaikkisuudessakin.

Toiseksi, jos olet ottanut vastaan Jeesuksen Kristuksen Vapahtajanasi, Hän haluaa muuttaa sinun pyrkimyksesi Jumalan mielen mukaisiksi ja antaa sinulle voiman elää Jumalalle. Jumala ei missään tapauksessa odota, että me yrittäisimme yrittämistä päästyämme puhdistaa omaa elämäämme. Hän toivoo meidän olevan mieluummin Hänen Henkensä käytössä, sillä Hänen Henkensä elää nyt henkilökohtaisesti meissä.

Jos me annamme Kristuksen hoitaa kiusauksemme ja toteuttaa meissä tahtoaan, Hän saa meissä aikaan todellista elämänvanhurskautta, jonka tunnusomainen piirre on epäitsekkäs rakkaus Jumalaan ja toisiin. Mitä enemmän me opimme Jumalan rakkautta ja mitä paremmin ymmärrämme sen, että Jumala hyväksyy meidät Kristuksessa, sen suurempi halu meissä syntyy elää Hänen mielikseen ja sitä paremmin me pystymme luottamaan Hänen meissä tekemäänsä työhön. Me saamme myös halun perehtyä Hänen Sanaansa, joka uudistaa meidän mielemme, niin että näemme asiat Hänen perspektiivistään.

Pyydä Kristusta opettamaan sinulle Jumalan Sanaa sitä tutkiessasi. Hän tekee sen.

Kolmanneksi, meidän ei pitäisi missään tapauksessa olla pessimistisiä ja jäädä syrjään elämästä. Meidän tulisi riemuita siitä tiedosta, että Kristus voi tulla minä hetkenä hyvänsä noutamaan meitä. Tämän pitäisi juoksuttaa meitä viemään hyvää sanomaa Kristuksessa saatavasta pelastuksesta niin monelle kuin mahdollista. Pyhä Henki tekee työtään ihmisissä dramaattisella tavalla, ja Hän johtaa sinut niitten luokse, jotka ovat valmiita tai kypsyvät helposti, jos vain luotat Häneen.

Neljänneksi, meidän pitäisi ottaa päämääräksemme se, että annamme Kristuksen synnyttää meissä todellista vanhurskauselämää. Me kasvamme kaikki vähitellen, joten älä masennu äläkä unohda, että Jumala ottaa meidät vastaan sellaisina kuin me olemme. Hän haluaa, että me pyrimme alituisen tuottamaan Hänelle mielihyvää ja uskomme ja luotamme Hänen apuunsa. Johannes esitti asian näin:

"Katsokaa, minkä kaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sen tähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne Häntä. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme Hänen kaltaisikseen, kun Hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä Hänet sellaisena, kuin Hän on. Ja jokainen, joka panee Häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin Hän on puhdas" (1 Joh. 3: 1-3).

Viidenneksi, meidän pitäisi suunnitella elämämme, niin kuin eläisimme täällä täyden iän, mutta elää, niin kuin Kristus tulisi tänään. Meidän ei pidä erota koulusta eikä sanoutua irti tärkeistä yhteiskunnallisista tehtävistä. Ei ole mitään syytä lopettaa työntekoa, rynnätä suin päin naimisiin tai tehdä muutakaan harkitsematonta. Meidän täytyy kuitenkin elää niin, etteivät jokapäiväiset asiat kahlitse meitä liikaa.

Annettuaan seikkaperäisen selonteon ylösotosta apostoli Paavali lupasi näin: "Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa" (1 Kor. 15: 58).

Kun me näemme maailman käyvän yhä sekasortoisemmaksi, me voimme olla "lujia" ja "järkähtämättömiä", koska me tiedämme, mihin maailma on menossa ja mihin me olemme matkalla. Me tiedämme, että Kristus suojelee meitä, kunnes Hänen suunnitelmansa ovat toteutuneet ja Hän hakee meidät luokseen. Me voimme olla "innokkaita Herran työssä", jos me luotamme Hänen meissä tekemään työhön ja uskomme, ettei se ole turhaa.

Koetetaan parhaamme mukaan tutustuttaa perheemme, ystävämme ja tuttavamme evankeliumiin. Kristus antaa meille voimaa. Aika on lyhyt.

Varhaisilla vuosisadoilla kristityillä oli erityinen tervehdys tavattaessa ja erottaessa: "maranata", joka merkitsee "Herra tulee pian". Sen parempaa toivotusta en minäkään tätä kirjaa lopettaessani keksi –

MARANATA!

Hal Lindsey vuonna 1972

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

Tänä iltana kuulemme Herran viestin seurakunnalle Laodikeassa, Ilmestyskirja 3:ssa (jakeet 14-22): "Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo'". Jumala siunaa Sanansa.

Voin hyvin kuvitella laodikealaisten uskoviensa odottavan jotakuinkin malttamattomana Herran tulevan heidän seurakuntaansa ja analysoivan sitä Sanallaan. He olisivat kuunnelleet, kun Herra olisi käsitellyt Tyatiran seurakuntaa, ja nyökyttäneet luultavasti päätään sanoen: "Tuo on väärä seurakunta, Tyatirassa. Kauan sitten he ajautuivat pois oikealta tieltä. Asiat ovat pahasti Tyatirassa". Todennäköisesti he olisivat myös nyökytelleet, kun Herra käsiteli Sardeen seurakuntaa, muodollista seurakuntaa. Olisivat sanoneet: "Kyllä, kuollut. Eipä pahemmin elämää siellä". He olisivat olleet samaa mieltä Herran kanssa – nimi että elät, mutta olet kuollut. "Totta tosiaan, eipä paljon muuta kuin tyhjää todistusta, Sardeessa". Laodikea olisi todennäköisesti nyökytellyt.

Ilmeisesti he olisivat myös nyökytelleet, kun Herra alkoi käsitellä Filadelfian seurakuntaa. Koska havaitsimme eilisiltana, että se oli heikko seurakunta. "Tosin on sinun voimasi vähäinen", oli Herran arvio. He

olisivat sanoneet: "Kyllä – todella nappiin sanottu, ei kovin paljon voimaa, Filadelfiassa". "Mutta tiedätkö, me ihmettelemme, mitähän Herra sanoo, kun Hän tulee käsittelemään Laodikeaa?" Ja he odottivat.

Osaisitteko asettaa itsenne tuohon kuvaan, rakkaat pyhät? Ja katsoa tämän päivän kristikuntaa ympärillänne, ja jäljittää niitä suuntauksia, joita olemme nähneet näissä seurakunnissa? Mutta, miten oli Laodikean laita? Kuten huomaatte, laodikealaiset olivat itse päätyneet tiettyihin tuomioihin. Itse asiassa, se on juuri se, mitä sana "laodikea" tarkoittaa! Se tarkoittaa "ihmisten tuomiota". Ja esitän, että konteksti vaatii, että he olivat muodostaneet itsetuomion – ja kuinka suosiollinen se olikaan! Ja he luonnollisesti odottivat Herran vahvistavan tuon suosiollisen itsearviensa. Koska tiedätkö, Laodikea melko todennäköisesti piti itseään erittäin hienona seurakuntana. Tiedätkö, tuo vanha kuva paikallisseurakunnastahan oli sellainen, että se oli muodostunut orjista – "sehän ei ole enää totta". Laodikealla luultavasti oli seutukunnan rikkaimmat pankkiirit; heillä oli todennäköisesti myös kaikenlaisia ammattimiehiä siellä – ja rikkaita maanviljelijöitä myös. Voi, todistus oli todella saavuttanut huippupisteensä Laodikeassa. Oli todella hienoa kuulua tuohon pieneen seurakuntaan Laodikeassa. Siellä ei ollut mitään halveksittavaa tai väheksyttävää. Tosi hienoa! Saatoit käydä siellä, ja silti kuulua yhteiskunnan ylimpiin luokkiin. Tottakai saatoit!

Mutta oli jotain muutakin. Se ei ollut pelkästään hieno seurakunta eikä pelkästään kuuluisa seurakunta. Se oli perustavan-tyyppinen seurakunta. Voi, he olisivat katsonneet mitä syvimmin epäluuloon, jos siellä olisi ollut vähäisinkään epäilyä nikolaiittojen opista, mikä oli Pergamossa. He eivät olisi suvainneet papillisuutta – he tiesivät paljon paremmin. Eikä tietenkään olisi ollut vähäisintäkään pelkoa Bileamin opista; korruptiosta. Ei vähääkään siitä Laodikeassa. Ja Iisebelin opit ja opetukset, ei vähääkään niistä kompromisseista, jolloin et olisi voinut tietää, mikä oli oikeaa niissä olosuhteissa. Mutta tiedätkö, kun kaikki nämä opetusten ominaispiirteet olisi käsitelty, Laodikea olisi sanonut: "Ei täällä!". Voi, mehän olemme perustavaa laatua! Meidän käytäntömme ovat oikein. Periaattemme

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

ovat oikein. Et löytäisi tällaista seurakuntaa mistään ympäriltä. Et mistään niistä, joille Herra oli puhunut. Tiedättekö, uskon että kaikki nämä kirjeet kulkivat yhdessä. Ja näin Laodikea saisi viestinsä, kun kaikki muut jo olivat luettu.

Mutta oli vielä lisääkin. Ei vain hieno seurakunta, ei pelkästään perustavan-tyyppinen seurakunta – mutta tottakai se oli kukoistava seurakunta. Teidän ei tarvinnut kuin katsoa jäsenlukuja. Voi, sehän puhui puolestaan joka vuosi – vuosiraportti-kokouksia pidettiin. Ja kun kirjoja tutkittiin, havaittiin että uhreja annettiin runsaasti. Ja heillä oli suuri kiinnostus lähetystyöhön. Näettekö, että olen piirtämässä vain sitä, mitä uskon olleen kuvassa. Että teillä on ryhmä ihmisiä, jotka antoivat arvion itsestään. Hieno, kuuluu, perustavanlaatuinen, kukoistava – ihmettelen, mitä Herralla on sanottavaa.

Sen on täytynyt tulla lähes kuin fyysisenä shokkina, kun Herra sanoi tästä seurakunnasta: "olen minä oksentava sinut suustani ulos". Pankaapa itsenne heidän asemaansa. Ajatelkaapa mitä Herra on juuri sanonut – kaikessa dramaattisessa kuvaannollisuudessaan! "olen minä oksentava sinut suustani ulos"! Jos se sanottaisiin paikallisella slangilla, se kuuluisi: "sinä olet minusta oksettava". Se on se ajatus. Miksi?! Voitte aivan kuin nähdä laodikealaisten astuvan taaksepäin kysyen: "Miksi, Herra?". "Miksi me olemme mielestäsi oksettavia?". Herra sanoi: "Olette penseitä". Ja havaitsen tuon "penseän" tarkoittavan "vastenmielistä, inhottavaa, kuvottavaa". "Enkä aio sietää sitä, oksennan teidät ulos".

Rakkaat pyhät, katsokaapa tuota tuomiota tänä iltana hetkinen. Ja antakaa sen totuuden vakavoittaa sydäntämme. Herra käytti tässä kuvantoa haaleasta. Nyt, Laodikeassa he tiesivät kaiken siitä. Koska Laodikea oli kaupunki, jolla ei ollut ollenkaan sisäistä vedentuotantoa. Sen takia sillä ei koskaan kaupunkina ollut strategista merkitystä. Sen täytyi tuoda vetensä sisään ulkoa. Siellä oli kaksi lähettä: Heliapolis ja Kolossa; kuusi mailia kummallakin puolella. Mutta Heliapoliksen virrat olivat kuumia, mutta vesi johdettiin Laodikeaan. Kolossan virrat taas olivat kylmiä, ja vettä tuotiin maan pinnalla olevissa putkissa Laodikeaan – niitä on vieläkin siellä jäljellä. Ja huomaatteko

mitä tapahtui? He olivat tottuneet haaleaan veteen. Tuon kuvan perusteella Herran viesti oli: "Katsokaa, te olette niin kuvottavia, juuri niinkuin tuo putkivesi - te oksetatte minua!".

Haastavaa? Ja Herra siis sanoi, että jotain tällaista oli odotettavissa. Hän ikäänkuin sanoi: "Katsokaapas, jos te olisitte kylmiä, olisitte kylmiä". Ollakseni rehellinen, uskon, että tämä tosiasia on syntisen tila. Mutta sille voidaan aina tehdä jotain. Kaikkein kylminkin sydän voidaan saavuttaa Jumalan armon evankeliumilla – syntiset voivat pelastua. Jos olette kuumat – jos te nautitte, koette ja saatte todistaa lämpöä, rakkautta ja omistautumista joka hallitsee ja johtaa, Hän sanoisi: "Sitä Minä arvostaisin". Vain kuvaannollisesti: kylmä lounas on joskus herkullinen. Kuuma lounas aina maistuu. Mutta jotain siltä väliltä – se on vastenmielistä. Ja uskon, että se on se pointti, jota Herra tahtoi sanoa. "Nyt, te olette välimaastoa".

Saattaisitte sanoa olevanne pelastetut. OK, otamme teidät todistuksenne mukaisesti. Mutta mikä teissä kertoo omistautumisesta, vihkiytymisestä, päättäväsyydestä? Näytätte olevan puolet yhtä asiaa ja puolet toista. Te olette jossain puolivälissä. Te olette siinä tilassa, että näyttää lähes mahdottomalta tavoittaa teitä! Suljette korvanne evankeliumilta, koska sanotte olevanne pelastetut. Ette halua Kirjoitusten saavuttavan sydäntänne ohjatakseen elämäänne. Te olette välimaastossa.

George Bernard Shaw'lla, tuolla Jumalaa pilkkaavalla ateistilla, oli hyvä kuvaus siitä: kristitty ilman innostusta. Nyt, rakkaat pyhät, se on tuomio ateistiselta mieheltä. Voitko sinä olla kristitty ilman innostusta? Voitko ajautua läpi kristillisen elämäsi ilman omistautunutta, hallitsevaa ja ohjaavaa intohimoa Kristusta kohtaan – siinä on juuri se sanoma, jonka Herra puhui Laodikealle! Ja Hän sanoi: "ahkeroitse siis". Sana "ahkeroida" on sama sana kuin "kuuma". Hän tahtoi heidän olevan kuumia. Ja voidakseen toteuttaa tämän, heidän olisi tehtävä parannusta.

Rakas pyhä, kun istut alas vakavana katsomaan asioita Kirjoitusten valossa, eikö se joskus hälytä sinua? Kuinka vähän sinä liikutut ja kuinka vähän motivoitunut? Tai olet hallittavana niiden asioiden kautta, joita todistamme uskavamme? Emmekö todistakin uskavamme, että ihmiset kuolevat

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

synneissään parhaillaankin? Mitä väliä sillä on meille, toimissamme? Emmekö todistakin uskovamme, että tulemme kerran olemaan Taivaassa iankaikkisesti, Kristuksen veren kautta? Eikö se saata meitä kuuliaisiksi, Hänen jalkojensa juureen? Palvelemaan?

Pidän tässä pienen tauon. Koska tässä on tuomio, jonka Herra antoi seurakunnalle, joka tänä iltana saavuttaisi sydämeni yksilönä – sen tuomion sanat. Hänellä ei ollut ensimmäistäkään kehua sanaa tälle seurakunnalle. Ainoa toinen tällainen seurakunta oli Sardes. Ja Hän sanoi: "olen minä oksentava sinut suustani ulos". Mutta sallikaa minun nyt siirtyä eteenpäin tuosta tuomiosta. Menen toiseen huomioon. Mitä he ajattelivat omasta tilastaan? Katsotaanpa, löydämmekö johtolangan tuohon salaisuuteen tuomion takana. "Sinä sanot". Ja se mitä Laodikean seurakunta sanoi oli, "Sinä sanot, minä olen rikas". He osoittaisivat sinulle Laodikean pankin, joka oli eräs varhaisen maailman ensimmäisistä pankeista, ilmeisesti toinen. Ensimmäinen oli luultavasti Efesossa, yhteydessä Dianan temppeliin. Ja ainakin se oli fakta, että yksi ensimmäisistä pankeista perustettiin Laodikeaan. Ja laodikealaiset pitivät itseään erittäin hyvinä kaupantekijöinä – ja kykenevinä erottamaan "katinkullan", yhdellä vilkaisulla. Ja Laodikeassa käytiin kauppaa kullalla. Sellaista kaupankäyntiä käytiin lampaiden, villan ynnä muun myymisen yhteydessä, pääasiassa kullalla. Ja he saattoivat sanoa: "Katsokaapas pankkitillemme saldoja; katsokaa holveihin, jos tahdotte". Ja siinä on todiste Jumalan siunauksista yllämme – kulta holvissa. "Me emme ole köyhiä, me olemme rikkaita". Mutta juuri tuolle seurakunnalle Herra sanoo: "sinä olet...köyhä". Jollakin tavoin heidän arvomaailmansa oli mennyt päällelleen; jotenkin heidän laskelmansa eivät olleet yhtä Taivaan kanssa. Jotenkin he näyttivät panevan yrityksensä, energiansa ja toimintansa sellaiseen, joka oli materiaa. Ja Herra sanoi: "Kun kirjat avataan, teillä ei ole säästössä mitään, te olette rutiköyhiä, puilla paljailla – siellä ei ole yhtään mitään".

Onkohan tuossa viesti myös minulle? Tai jollekin nuorelle tänään? Mihin te käytätte aikanne, kykynne? Mihin aarteeseen sydämenne on kiintynyt? Maanpäälliseen, niin että voitte tallettaa sen pankkiin – että tilit vain kasvaisivat? Että teillä olisi suurempi talo, auto, työ? Voitte nähdä, ne

ovat arvokkaita – mutta vain maanpäällisiä arvokkuuksia. "Ja Taivaan pankkitilin osalta", Herra sanoo, "te olette köyhiä". Mihin minä talletan aarteeni, tänä iltana, mihin pankkiin? Mikä on sen arvostus? Pitäkääpä tämä mielessänne.

Nyt Herra tahtoo katsoa toiseen väittämään, jonka he esittivät: "Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse". Ja tiedätkö, yksi tuon todisteista Laodikeassa oli hyvin yksinkertainen asia; ja historian kirjoista se paljastuu. Heillä oli statussymboleja, ja eräs niistä Laodikeassa oli tämä: kun saavutit tietyn hyvinvoinnin tason, saatoit ostaa kalliin, kiiltävän, mustan takin, joka oli tehty valikoitujen lampaiden villasta, erityisesti kasvatetuista, jotka elivät kukkuloilla Laodikean ympärillä, ja niiden villa oli tavamerkki – ja nuo erityiset mustat takit olivat Laodikean statussymboli. Jos sinulla oli sellainen vaatekaapissasi, se oli Laodikeassa merkki, että sinä olit menestynyt yhteiskunnan luokitusten mukaan ja maan vaurausasteikolla.

Eikö tuossa ole jotain todella merkittävää? Ja mitä Herra sanoi: "sinä olet...alaston", sanat jotka saavat sydämen vapisemaan. "Sinä olet köyhä" – siinä oli sen arvo. Ja nyt alaston! Sen sijaan, että olisivat laittaneet energiansa, toimensa ja innostuksensa sellaiseen, joka olisi kasvattanut luonnetta ja käytöstä – joka olisi sopusoinnussa sen työn kanssa, jota Herra oli tehnyt sielussasi – sinä oletkin valmis panemaan kaiken sen maanpäällisiin statussymboleihin.

Onko siinä viesti minulle? Ehkä nykyään ei enää ole samoja statussymboleja, mutta niitä edelleen on. Voi, eikö tämä ole tuttua "naapurikateellisuutta"? Ja juuri tämän asian osalta Herra Laodikeaa käsittelee. Eikö löytyisi jotain muita hyveitä? Eikö löytyisi mitään muita ominaispiirteitä, koska vaatteethan puhuvat juuri ominaisuuksista? Ja uskon, että Herra tässä tahtoo sanoa, että ne ominaispiirteet tulisivat näkyä sinussa! Ne näkyivät siinä kodittomassa Muukalaisessa, joka liikkui maan päällä, ja Hänen kiinnostuksensa kohteena olivat toiset – ei itselle kokoaminen. Nyt, pitäkääpä tuo mielessänne.

Saatat sanoa: "Herra, katsopa pankkiin". Ja Herra sanoo: "Sinä olet köyhä". "Herra, katsopa vaatekaappiin" – Herra sanoo: "Sinä olet alaston". Ja sitten laodikealaiset olisivat tulleet takaisin ja sanoneet: "Minä olen rikas,

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse". Eräs Laodikean erityispiirteistä oli tämä: se oli kaupunki, joka oli kiihkeän itsenäinen – he eivät suostuneet ottamaan avustusta keneltäkään. Kerran, kun maanjäristys käytännössä tuhosi koko kaupungin, ja imperiumin pääkaupunki teki suuren lahjoituksen kaupungin uudelleen rakentamiseksi, he kieltäytyivät siitä. He sanoivat: "Ei, me teemme sen omilla varoillamme". Monikaan ei pysty siihen. Mutta Laodikea teki – he olivat kiihkeän itsenäisiä. Ja toinen todiste siitä oli tämä: että juuri tässä kaupungissa he sekoittivat tietynlaista voidetta, jota he laittoivat silmiinsä, ja se oli sitä joka hoiti yleistä tulehdusta itämailla sinä aikana. Ja tuo tulehdus sai aikaan tuskia ja näkökyvyn menetystä silmissä. Ja Laodikea oli kuuluisa tuosta erityisestä silmävoiteesta.

"Me olemme rikastuneet, ja omilla varoillamme voimme kohdata minkä tahansa hätätilan!". Mutta mitä Herra sanoi: "Sinä olet köyhä, alaston ja sokea". Pidätkö itseäsi viisaana, taitavana? Luuletko, että sinulla on kirkkain näkökyky koko maan päällä? Minäpä kerron: jos mittaat näkökykyäsi maan asteikolla, olet kaukonäköinen. Mutta jos mittaat sitä Taivaan asteikolla, olet sokea! Likinäköinen, lähinäköinen, sinä et näe kauemmaksi! Itse asiassa olet sokea!

Voi, kun nämä sanat tulivat Herralta itseltään, voin aivan kuin nähdä näiden laodikealaisten astuvan taaksepäin ja sanovan: "Mutta, tuohan rikkoo arvomme, ja sen mitä pidimme hyveenämme, myös näkymme". Mutta Herra ei vielä lopettanut. Hän käytti kahta lisäsanaa: "sinä olet viheliäinen ja kurja". Sana "viheliäinen" liittyy sairaalamaailmaan. "Itse asiassa olet sairaalapotilaan tilassa". Voi kuinka viheliäinen mies minä olen, sanoo laulu. "Itse asiassa olet kuolemassa" – se on tuon sanan kuvaus. Mutta toinen sana on "sääliittävä", 1 Kor. 15. Ja tämä sana ei liity sairaalaan, vaan työn tekemiseen: "Sinä itse asiassa olet pihalla, poissa pelistä, hengellisissä asioissa".

Rakkaat pyhät, kun luin tämän kirjeen – minun täytyy tunnustaa – minä vapaisin! Koska se näyttää leikkaavan juuri ytimeemme. Ajatelkaa, että nuo ihmiset olivat päätyneet sellaiseen arvioon itsestään, joka oli niin täydellisesti ja sanomattomasti väärin, että Herran täytyi käsitellä se pala palalta ja sanoa: "Hei, katsokaa, se on

täydellisesti väärä arvio!". Olette tehneet väärän johtopäätöksen. Se, minkä luulitte olevan jotain arvostettavaa ja arvokasta Herran mielestä, Hän yksinkertaisesti sanoikin: "Katsokaa itseänne: te olette köyhiä, teillä ei ole mitään talletettuna Taivaan pankkiin; te olette alastomia, teillä ei ole mitään päälle pantavaa, huolimatta noista rikkaiden vaatteista, joista maksoitte niin paljon, ja te olette sokeita – ette voi nähdä mitään – olette pelkkiä sairaalahoidokkeja, ja olette ulkona hengellisestä työelämästä; siitä vaan köyhäntaloon!". Se oli heidän tilansa!

Kun näen tuon kuvan kehittyvän mielessäni, seuraava asia luonnollisesti on tämä: miten se voitaisiin korjata? Ja siinä kohtaa Herra astuu esiin nyt, neuvonsa kanssa: "Minä neuvon sinua". Mutta tiedättekö, ennenkuin voitte ottaa neuvoa sellaiselta, joka tulee esiin opastamaan, teidän täytyy olla valmiit tutkimaan Hänen oikeuttavat valtakirjansa. Ja esitän, että tässä Herra on tulossa Laodikean seurakunnan tykö heidän ehdoillaan – olemme nähneet edellisinä iltoina, että Hän ilmestyi kullekin seurakunnalle sellaisena, mitä ne tarvitsivat: Tyatiran seurakunnalle Hän ilmestyi soturina – miekan kera, Sardeen seurakunnalle Hän ilmestyi vaa'an kanssa – punniten. Nyt Hän tulee tänne, esitän, ikäänkuin markkinakonsulttina. Hän aikoo neuvoa heitä heidän sijoituksissaan ja nuo sijoitukset ovat iankaikkisuutta varten. Mutta Herra – ja sanon tämän kunnioittavasti – Herra, mitkä ovat Sinun pätevyytesi, antamaan meille surkeille kuolevaisille neuvoja? Ja vastaus piilee siinä tavassa, jolla Hänet on esitetty tälle seurakunnalle. "Näin sanoo Amen". Tiedättekö, se missä me käytämme sanaa "amen", on viimeinen sana sananjaossa. Tullessamme tuohon sanaan, tarkoitamme: "Tapahtukoon niin". Se on anomus. Mutta se, miten tuo sana Kirjoituksissa on tullut Jumaluuden huulilta, ei olekaan "tapahtukoon niin", vaan "Näin tulee tapahtumaan". Ja Herra Jeesus on historian "Amen". Mitä se tarkoittaa? Hän on täydellinen ja lopullinen Sana – Jumalan Ilmestys on täydellinen Kristuksessa. Ja se tulee Hänen ihmisyytensä, lihaksitulemisensa, elämän läpi kulkemisensa, ristinkuolemansa, loistavan ylösnousemisensa ja takaisin kirkkauteen astumisensa kautta – ylösnousseena ja korotettuna Miehenä. Ja Hän on lopullinen ilmestys. Se tarkoittaa, että kun Hänen

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

läsnäolonsa valo valaisee sydäntäni, alan nähdä, että maan arvot ja hyveet ja näkymät tulee säätää tämän ilmestyksen valossa. Että Hän on se, joka tuli Jumalan tyköä.

Rakkaat pyhät tänä iltana, kun kaikki se on sanottu mikä voidaan sanoa saarnakokouksessa, kun Kirjoitukset on avattu ja Henki on tehnyt vaikutusta sydämeen, se millä on lopullinen merkitys, on Kristus, sielussa. Ja jos tänä iltana voisin esittää Hänet sydämellenne sillä tavoin kuin haluaisin, lähettää teidät kotiin omistautuneena Hänelle, ja vihkiytyneenä niin, että tulisitte uudelleen Hänen jalkojensa juureen, uskon että tänä iltana jotain tehtäisiin iankaikkisuutta varten. Se ei ole minun sanani, eikä veljien sana – se on lopullinen Sana, Jumalalta itseltään Kristuksessa. Voi, me saarnaamme sitä pelastukseksi, ja se onkin oikein. Havaitsemeko sitä palveluksessa? Ymmärrämmekö sitä erottautuneena? Minä en ole erottautunut veljille, enkä evankeliumisalille; se mikä pitää minun sydämeni on Kristuksen Persoona. Hän on se, jossa on lopullinen ilmestys.

Mutta toinen sana on tämä: "se uskollinen ja totinen todistaja". Miettikääpä mitä nuo sanat merkitsevät. Kaikessa siinä mikä maksoi Jumalan Pojalle, kun hän kulki merien yli, kun Hän vaelsi katujen ja kylien lävitse, vuorien ja tasankojen, Hän kantoi todistusta Jumalalleen. Eri olosuhteissa ja kriiseissä, jotka todellakin olivat ihmisen osa, mutta Hän seiso siellä, ja heidän keskellään, Hän kantoi Jumalalleen täyden ja lopullisen todistuksen – uskollisena ja totisena. Ja Hän saattoi sen kaiken päätökseen kuollessaan ristillä. Sanat "uskollinen ja totinen todistaja" kantavat teidät Hänen ensi saapumisestaan aina ristille saakka. Tässä kohtaa me painamme päämme tänä iltana, niin uskon, hyväksynnässämme ja palvonnassa Hänelle, joka kertoi meille Jumalan sydämen asiat ja kantoi todistusta Jumalalle itselleen. Hän on se joka sai aikaan täyden hyvityksen, täyden lunastuksen, täyden ilmestyksen, täyden takaisinmaksun, työssä jonka Hän teki ristillä. Ja se tarkoittaa, kuten tulemme kohta havaitsemaan, että ulos tästä kadotetusta luomakunnasta, Hän on kutsumassa toisia uuteen suhteeseen – se löytyy viimeisestä sanasta. Sanoissa "Amen" ja "se uskollinen ja totinen todistaja" ja "Jumalan luomakunnan alku". Nyt, tämä ei suinkaan tarkoita

ensimmäistä luomista. Tämä on se uusi luomus. Tämä on sitä, joka on perustettu ylösnousseessa Kristuksessa, jonka Pää Hän on – tuon uuden luomuksen. Sillä hetkellä, kun hyväksyn ilmestyksen, hetkellä jolloin hyväksyn lunastuksen, silloin minut on otettu kaikkeen siihen, mikä puhuu tuosta uudesta luomuksesta. Minut on kytketty Häneen. Ja nyt elämäni tulee uudenlainen halu, uudenlainen innokkuus, uusi aktiivisuus – se kaikki kuuluu uuteen luomukseen.

Veli ja sisar, se on yhtä yksinkertaista kuin aakkoset. Voitko sinä, joka todistat kuuluvasi Kristukselle, yhä käyttäytyä, aivan kuin vielä kuuluisitkin tähän vanhaan luomukseen? Ja osallistua kaikkeen siihen liittyvään, sen toiminnoissa olla tyytyväinen ja jakaa sen halut ja himot – esitän ettet voisi. Se että ymmärtää mitä Kristus on tehnyt, ilmestyksessä Hän on tuonut ja lunastuksessa ottanut itselleen, se tuo minun sydämeni pisteeseen, jossa koukistan polveni ja sanon: "Herra". Ja tuossa sanassa ei ole pelkästään pelastus vaan siinä on myös erottautuminen; siinä on se joka leikkaa minut irti kaikesta vanhasta ja saa sydämessäni aikaan jotain uutta joka kuuluu uudelle luomukselle. Se on sitä halua Häneen, Sanan kautta. Sitä aktiivisuutta, joka syntyy sanasta "Hänelle". Ja nuo haluni ovat juontuneet Jumalan Sanasta "Hänelle". Voi, sehän on täydellinen ketju. Ja henkilö joka sanoo pelastuneensa ja edelleen kulkee vanhoja teitään ja tekojaan, yksinkertaisesti valehtelee. Se ei ole mahdollista.

Haluan tutkia sydäntänne tänä iltana; Jumalan edessä saada selville, missä kukin meistä seisoo. Koska, jos olemme pelastettuja, me kuulumme uudelle luomukselle. Nyt Se, joka seiso siellä, astuu esiin kuin markkinakonsulttina. Hän astuu esiin ja sanoo sydämelleni: "Minä neuvon", mitä, sillä minähän olen rutiköyhä, "sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua". Sehän olisi vedonnut laodikealaisiin. He osasivat ensi silmäyksellä sanoa, mikä kulta oli oikeaa ja mikä väärää. Ja he panivat kultaa tulen läpi ja löivät siihen hyväksymisleiman. Nyt Herra sanoo: "Tahdon teidän ostavan tämänlaatuista, katoamatonta tavaraa, joka voi olla teidän tulevina aikoina". Saatatte sanoa, "mitähän tuo merkitsee?". Esitän, että mistä saatte kultaa – muistakaa että sitä oli ilmestysmajan sisäosissa – sitä oli siellä missä Jumala oleili.

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

Ja puhdas kulta siellä, puhuu Hänen pyhydestään, ja Hänen vanhurskaudestaan – se oli siellä missä Jumala oli. Mutta muistakaa, että armoistuin oli peitetty kullalla ja pirskotettu verellä. Tuo armoistuin puhuu Kristuksesta, Hänen ihmisyydessään – puu ja kulta, ja sen päällä veri. Ja esitän: kun nuo asiat laittaa yhteen, se kertoo Jumalan tahdon täyttämisestä.

Aion esittää sydämellenne, että tässä on se kalliiksi käynyt asia. Mutta se on se arvokas asia. Se on se joka kantaa, ja vie ihan Taivaan ääriin. Mitä se on? Kulta. Tehdä Jumalan tahto. Te sanotte: "Tuohan on liian helppoa". Mutta jos se on liian helppoa, veljet, uskon että se on se missä me kaikki epäonnistumme. Tuo tahto ei ole jotain subjektiivista, se on jotain paljastettua, Sanassa pyhille. Ja kun teen päätöksen noudattaa Jumalan Sanaa – "hei, veli, ei niin" – moni yrittää auttaa minua noudattamaan sitä. Eivätkä synnit – ne saattavat yrittää estää minua. Mutta kun teen päätöksen, että Jumalan Sana tulee olemaan ohjaajani, ja se tulee kattamaan kaiken henkilökohtaisen toimintani, yksityiselämäni, julkisen todistamiseni - maksakoon se mitä tahansa - aion tehdä sen! Siinä on se kaikkein tärkein. Koska, kun tallettaa jotain Taivaan pankkiin, se on Jumalan tahdon noudattamista.

Se ei ole suuret uhrimme, joka saa sen meissä aikaan, vaan tärkein asia on juuri se, missä olen tänä iltana. Kun tämä sana puhuu sydämelleni, olenko minä valmis tekemään sen? No, olenko valmis kastettavaksi? Maksaa minulle liikaa. Valmis kokoontumaan Herran nimeen? Maksaa minulle liikaa. Valmis asettamaan halusi, yhteytesi ja toimintasi Sanan mukaiseksi? Maksaa minulle liikaa. Mutta niin Herra sanoi – teidän on ostettava sitä!

Tämä tällainen ei ole pois antamista. Se täytyy ostaa. Minun enoni, jonka jotkut teistä saattavat muistaa, tapasi sanoa saarnastuolista: "Se että tekee Jumalan tahdon maksaa paljon, mutta se ettei tee sitä, maksaa vielä enemmän". Nyt, pohtikaapa sitä. Jumalan tahdon tekeminen tulee maksamaan teille jotain, mutta saattaa maksaa vielä enemmän, jollette tee sitä.

Mutta sitten Hän jatkaa pitemmälle sanoen – ei pelkästään että ostaisitte Minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit. Sinä tarvitset jotain peittääksesi alastomuutesi.

Sen alastomuutesi, joka on hengellisesti ylläsi. Koska tuo kiiltävä, kallis Laodikean takki ei ole minkään arvoinen näissä asioissa. Ja sinun on parempi ostaa joitain valkeita vaatteita. Nyt, valkeat vaatteet luonnollisesti puhuvat niistä hyveistä, joita Jumalan Henki on saanut aikaan luonteessa, ja ne vanhurskauden teot jotka ovat näin tehdyt, tämän takia. Ja voitte nähdä, että tässä eivät ole kyseessä arvot vaan hyveet, jotka tulevat nousemaan esiin. Voi, kunpa minulla olisi aikaa käsitellä tätä aihetta enemmänkin! Koska, tiedätkö, tämä on aivan olennainen asia – yhteydessä kristillisen luonteen muokkaamiseen. Me joskus ajattelemme, että jumalisuus ja vanhurskaus on jotain joka tulee automaattisesti. No, eräässä mielessä sen pitäisikin tulla. Muttei se tule, ja tiedätkö, ensimmäinen epistola Timoteukselle oli suunniteltu Jumalan huoneessa, saamaan aikaan Jumalan mies. Tuo jumalisuus, hyveessään, voitaisiin nähdä elämän jokaisessa osassa. Nyt, näkyykö se teidän elämässänne? Aloitetaanpa ensin kotielämästä! Näkyykö teistä Kristuksen ominaispiirteet? Tuletko hyvin toimeen kaikkialla muualla paitsi kotona? Sitä hyvettä pitäisi synnyttää. Osoitatteko liike-elämässänne Hänen ominaispiirteitään? Ollakseni rehellinen, se saattaa maksaa teille jotakin. Saattaa maksaa jopa menetetyt sopimuksen. Voitte menettää bonuksenne. Mutta muistakaa, te olette erilaisia. Ja tämä ulostuleminen olisi Kristuksen ominaispiirrettä. Ja Hän on tuo markkinakonsultti. Koska ne markkinat, joissa Hän käy kauppa, eivät ole maan markkinat vaan Taivaan! Ja Hän tahtoo nähdä teissä syntyvän jotakin joka olisi todiste Jumalan Hengestä.

Voi, saatatte sanoa: "Minulla on kiivas luonne". On aika, että rukoillette sen asian puolesta. Ja Jumalan edessä, käytte sen lävitse. Voi, saatatte sanoa: "Haluan saada pikavoittoja". On aika, että punnitsette tuon Jumalan edessä, Hänen läsnäolossaan. Mitenkäs seurakuntaelämä? Onko luonteenne yhteydessä toisiin veljiin? Onko se Kristuksen luonnetta? Voivatko he nähdä tuon valkean vaateen, joka on ostettu? Tiedätkö, sekin maksaa paljon. Se maksaa, koska se on ikäänkuin sen kudoksissa, että armon työ voidaan totisesti nähdä. Ja Herra sanoi uudelleen. Nyt Hän sanoo: ei ainoastaan kulta, eikä vain vaate, vaan Hän sanoi aikovansa käsitellä sen viimeisen asian.

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

Teidän köyhyyttenne, teidän alastomuutenne, mutta nyt Hän sanoo: sokeutenne. "Minä neuvon sinua ostamaan... silmävoidetta... että näkisit". Saata näkökykysi kuntoon!

Voi rakkaat pyhät, eikä meidän tarvitsekin nostaa silmämme mutakasoista. Muistatte, kuinka Bunyan kuvasi miestä rikkaharavan kanssa. Mies, joka oli niin kiintyneesti, pää painuneena, olkapäät alhaalla, selkä kyyryssä ja siirteli mutaa paikasta toiseen. Nyt, kuinka se pitäisi tulkita? Eikö se tässä puhukin sydämelleni näystä, jonka tulisi täyttää ja värisyttää koko sielu? Onko se totta tänään, niinkuin näyttää, että se näky on mennyt? Voi Herra, nähdä asiat juuri sellaisina kuin ne ovat, iankaikkisuuden valossa. Voi, sehän on aivan merkityksellistä. Se alkaa loistaa valoan juuri sieluun, kun näen perheeni siinä valossa. Että heidän hengellinen hyvinvointinsa on se tärkeä – ja elintärkeä – asia, eikä heidän edistymisensä materiaalisessa, tai rikkausmielessä.

Kun näen seurakunnan, sen johon voin tallettaa Jumalalle jotain, näyn kera – koska se on juuri se paikka, jossa Jumala rakentaa. Ja se on se, jossa edes jotain työtä voidaan tehdä, ja voin laittaa energiani, toimeni ja sydämeni innokkuuden siihen! Siinä on se näky. Ja ehkä Herra sitten antaa minun nostaa silmäni, ja katsoa Taivaallisia teemoja.

Me olimme lähetystyömielisiä, Pohjois-Irlannissa. Minusta näyttää siltä, ettemme enää ole sitä. Sanoisitteko, että niin monet ovet ovat sulkeutuneet, monet maat ovat sulkeneet tien evankeliumilta – minä tiedän sen. Mutta silti on mahdollisuuksia, ja tilaisuuksia, ja paikkoja todistaa Jumalasta. Ja missä ne ovat joilla on näky? Nähtäisiin, että paikka johon Herra ohjaisi, jossa tulisi hoitaa osuus josta Hän antaisi ymmärryksen – voi, saakoon Jumala tänä iltana nostaa silmäni mutakasoista! Ja saisi ne kääntymään asioihin, jotka ovat hengellisiä ja iankaikkisia ja ovat Hänestä. Että saisin asiat oikeaan perspektiiviin. Koska saattaisin olla talousnero osakemarkkinoilla, Lontoossa tai Wall Streetilla – ja silti olla iankaikkisuudessa konkurssissa! Mihin olen suuntaamassa kiinnostukseni? Olenko satsaamassa iankaikkisuuteen? Vai teenkö sitä ollenkaan?

Tänä iltana haluan esittää, että kun menemme kotiin, käyttäisimme tilaisuutemme Jumalan edessä, tutkiaksemme kuinka paljon olemme siirtäneet Taivaan

pankkiin tällä viikolla? Kuinka paljon satsaamme asioihin, joilla todella on merkitystä? Haluan teidän punnitsevan sitä. Tässä on tuomio, seurakunnan tila ja neuvo siihen, jonka Herra antoi Laodikean seurakunnalle.

Sitten viimeinen huomio. Se on haaste. Ja se annetaan kolmella kohdalla. Ensimmäinen on tämä, ja se on varsin erikoinen. "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina" – ja jos me lukisimme sitä ikäänkuin sattumalta, ehkäpä seuraavat sanat kuulostaisivat hullulta, koska olisimme saattaneet odottaa että "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä suojelen, varjelen ja vartioin". Teidän ei tarvitsisi olla huolissanne kyyneleistä ja koetuksista ja maan tragedioista – ne eivät kosketa teitä. Sepäs on juuri päinvastoin, mitä Herra sanoo. "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina" – eikä kyse ole "agape" – rakkaudesta, ja sehän on outoa, eikä niin. Tuo sana on "fileo", joka tarkoittaa: ne joista pidän ja joista iloitsen. Ahaa, sehän on erilainen huomautus. Jos se olisi ollut "agape", olisi kyseessä ollut jumalallisen rakkauden suuri sydän, virtaamassa syntiselle. Mutta Herra sanoo, että on pyhiä, joista erityisesti pidän. Oletteko koskaan ajatelleet sitä? Joita erityisesti rakastan.

Eräs veli sanoi minulle kerran, kun olimme keskustelemassa pyhistä rukoilemassa puolestamme. Tämä tapahtui ulkomailla, ja hän sanoi minulle: "Tiedätkö, on tiettyjä ihmisiä joiden toivoisin mieluummin rukoilevan puolestani kuin muiden". Ihmettelin, että onpa outoa puhetta. "Etkö tahdo kaikkien rukoilevan puolestasi?" Hän sanoi: "En. On tiettyjä ihmisiä joiden toivoisin mieluummin rukoilevan puolestani kuin muiden".

Ja Herra sanoo nyt: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan"! Ensimmäinen on nähdäkseni vain sanoja, mutta toinen on näissä olosuhteissa rankaisua – koska Herrahan iloitsi näistä ihmisistä. Miksikö? He elivät niissä olosuhteissa, kohtasivat kriisejä, he kohtasivat jopa katastrofeja. Se oli täysin vastakohtaista laodikealaiselle ajattelulle. Hehän luulivat että kun bisnes kukoisti ja rahaa kasaantui pankkiin, statusvaatteet roikkuivat kaapissa ja lääkekaappi oli täynnä silmävoidetta – kaikki sujui hienosti, kaikki oli oikein – ja Jumala, Herra sanoi "Se on täysin pielessä"!

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

Ne ovat juuri ne ihmiset, jotka ovat nyt kyynelten keskellä; ne jotka parhaillaan kohtaavat tragedioita, ne joiden sydämet ovat särkymäisillään – niitä ovat ne joista Minä iloitsen. Niitä juuri Minä koulutan, ja koettelen ja opetan. Ne ovat niitä. Nyt, haluaisitteko liittyä heihin? Hän sanoo: "Ahkeroikaa". Pääskää siihen yhteyteen. Se ei tule olemaan helppo taival.

Oletteko koskaan huomanneet, että kun pyhää koulutetaan tietyllä taipaleella tai paikassa tai toimessa, miksei se ole helppoa? Ja se saattaa jopa näyttää kuin olosuhteet olisivat heitä vastaan! Ja luonnollinen sydän sanoisi: "Herra on minua vastaan; minun ei pitäisi tehdä tätä". Mutta se on juuri päinvastoin. Hän ei pelkää koettele meitä, Hän myös kouluttaa meitä. Kun minua ohjaavat Kirjoitukset ja Henki ja Vapahtaja, tietyllä taipaleella ja erityisessä paikassa, niin olkoon koetus mikä hyvänsä ja miten paljon kyyneleitä tahansa, siinä on sisällä Jumalan tarkoitus – Hän opettaa, kouluttaa. Hän on kuin Isä lapsensa kanssa. Isä joka ei välitä, tuskin vaivautuu edes nuhtelemaan lastaan. Sellainen antaa heidän valita oman tiensä, ja sallii heidän tehdä mielensä mukaan. Tässä on nykypäivän eräs suurimmista eksytyksistä, ajatellen isän asemaa. Kokonainen sukupolvi on tuhottu Benjamin Sprockin hölynpölyllä. Mutta tuo Isä joka välittää, Hän nuhtelee ja myös kurittaa. Hän tahtoo saada aikaiseksi tiettyjä ominaisuuksia lapsessaan.

Monet pyhät ovat juuri nyt ahdistavissa ajoissa. Moni pyhä tänä iltana joutuu kohtaamaan sydäntä särkeviä asioita perheessään. Älkääkä vain uskaltako kritisoida heitä! Älkääkä vain syytelkö heitä! Ne ovat ilmeisesti juuri niitä valittuja pyhiä joita Jumala on koettelemassa tavalla, millä Hän ei voisi koetella meitä muita! Kulkea taivalta, jota toiset eivät tunne – heitä koetellaan juuri näissä. Tämä on Sanan opetus. Monia pyhiä on saatettu koetella liike-elämässä. Ja voisin jatkaa loputtomiin. Toivottavasti ymmärsitte pääasian – ja alistutte sille sydäntä myöten.

Mutta vielä; kyseessä ei ole pelkkä anomus – siinä on kuvakin. Siinä on kuva, joka osoittaa, kuinka anomukseen voidaan vastata. Hän sanoi: "ahkeroitse siis ja tee parannus". Viidelle näistä seitsemästä seurakunnasta Herra sanoo: "tee parannus". Ehkäpä se korjaa näkemystäni siitä, että parannuksen tekeminen kuuluu vain

syntisille. Se on myös pyhille. Mutta miten tämä parannuksen teko tapahtuu? Hän sanoo: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani". Nyt, te tiedätte, ja olen saarnannut siitä tässä salissa, ja saarnaan sitä evankeliumissa, että olemme iloisia että Jumala on käyttänyt sitä. Mutta tässä asetelmassa se koskee pyhiä. Ja ovi ei ole seurakunnan ovi – tuo ovi on yksilön sydämen ovi. Eikä se ole tunteen ovi; tunteikkaassa kokousilmapiirissä sellainen ovi heilautettaisiin auki helposti. Eikä se ole myöskään älyllisyyden ovi. Logiikalla saatettaisiin heilauttaa se ovi auki. Vaan tämä on tahdon ovi.

Niinpä Herra sanoo: tuolla sydämen ovella, tahdon ovella – ei tunteen – Minä seison ja koputan. Ja kyseessä on sama periaate kuin syntisen tapauksessa: koputtaminen, puhuminen ja odottaminen. Hän tahtoo tuoda tuohon sydämeen läsnäolonsa lämpöä, armonsa ihmetystä. Voi sitä työtä jonka Kristus tekee sydämessä. Ja Hän sanoi: "aterioitsen hänen kanssaan, olen hänen vieraansa".

Sitten kuva muuttuu. "ja hän (aterioitsee) minun kanssani". Hän ottaa paikkansa pöydän päänä. Hän on Isäntä, me olemme vieraat. Se on yhteyttä Kristuksen kanssa. Nyt, tässä on salaisuus: se on se miten me aloitimme, kun syntisinä avasimme sydämemme Kristukselle. Olisiko se välttämätöntä tänä iltana, avata tuo sydän, johon jokin toinen tai asia on majoittunut? Mutta nyt, avata se ja sallia Hänen läsnäolonsa sisään tahtoni istuimelle? Siinä on se salaisuus. Se lämmittää meitä, se saa aikaan ihmetyksen tunnon ja palvonnan halun. Kristus on siellä – on tapahtunut palautus, herätys, elpyminen – henkilökohtaisella tasolla, joka tuo Hänen läsnäolonsa lämmön takaisin elämään.

Voi rakkaat pyhät tänä iltana, Kristuksessa ja Kristukseen yhteydessä, on lämpöä. Ja minun sydämeni tänä iltana, voi olla oudon lämmin. Siinä on se kuva. Mutta sitten loppusanoissa, siellä ei ole pelkäämistä kuvaa. Siellä on lupaus: "Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa". Se on paikka ja jotakin omistettavaa, mikä kuuluu Kristukselle. Ja Hän on valmis jakamaan sen

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

niiden kanssa, jotka ostavat asioita, mikä tulee ilmi Hänessä, joka on kirjoittaja ja täyttävä niille asioille, ja joka todisti ne elämällään – tuon luottavaisen uskon Jumalaan, jopa Golgatalle saakka, josta Pietari sanoi: "joka kärsiessään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka oikein tuomitsee".

Ja tuo sama asia saa meidät kykenemään voittamaan materiaalisen tilan, ja lupaus on – jakaa tuo valtaistuini. Tyatirassa, kun laitetaan nämä neljä viimeistä seurakuntaa yhteen, Tyatirassa on kyse valtakunnasta, mutta se on väärä voima. Sardeessa se on myös valtakunta, mutta esitys pyhissä – vaatetus ja identifikaatio ja niin edelleen. Filadelfiassa se on myös valtakunta, mutta se on erityisoikeus palvelemiseen – universumin palvonta, Jumalani temppeli ja sitten universumin hallinta ja todistus sille Jumalani kaupungissa. Mutta tässä se on paikka jonka täytämme Hänen kanssaan. Pojan kanssa, jokaaksemme sen iankaikkisesti. Ja sen paikan me ansaitsemme juuri nyt.

"Yksi pieni hetki kärsiä tuskaa ja menetyksiä, iankaikkiset vuodet kaukana maan julmista päivistä, yksi pieni hetki kantaa raskaita ristejä, iankaikkiset vuodet kantaa katoamatonta kruunua". Veljet ja sisaret, se tulee olemaan todellakin vaivan arvoista!

Siunatkoon Jumala Sanansa.

Jim Allen

Kantoiko Herra Jeesus sairautemme ristillä?

Nykyään opetetaan laajalti, että kärsiessään ristillä Herra Jeesus kantoi meidän sairautemme ja vaivamme. Eräiden raamatunopettajien mukaan Golgatalla vallinneen kolmen tunnin pimeyden aikana Jeesus joutui kärsimään kaikista syövän eri muodoista, epämuodostumista, taudeista ja sairauksista. Tällaisesta opetuksesta tehtävä looginen päätelmä on, ettei Jeesukseen Kristukseen uskovan ihmisen enää tarvitse olla sairas. Hänen tulee ainoastaan tunnustaa voittonsa sairauksista uskomalla, että Herra Jeesus on jo kantanut ne hänen puolestaan ristillä. Eräissä piireissä kuulee opettavan, että sairaudet ovat seurausta synnistä, ja koska Jeesus kerran on tehnyt lopun synnistä ristinuhrillaan, on vain loogista, että Hän on tehnyt lopun myös sairauksista. Tällaisen opetuksen piirissä julistetaan täydellistä vapautusta sekä synnistä että sairauksista.

Kyseistä opetusta perustellaan useimmiten kahdella raamatunkohdalla, jotka löytyvät molemmat Jesajan kirjan luvusta 53.

1. 'Mutta totisesti, meidän sairautemme Hän kantoi, meidän kipumme Hän säilytti päällensä.' (jae 4).

2. 'Hänen haavainsa kautta me olemme paratut.' (jae 5).

Niinpä opetukseen kuuluu, ettei tosi uskovan tarvitse kärsiä sairauksista. Jos hän sairastuu, se johtuu hänen tekemästään synnistä tai sitten hänen vajavaisesta uskostaan Kristuksen suorittamaan työhön.

Oikea raamatuntulkinta

Kun tarkastelemme mainittuja raamatunkohtia tarkemmin, huomaamme, ettei yllä mainitsemamme kaltaisella opetuksella ole Raamatullista perustaa. Uuden testamentin kirjoittajat lainaavat molempia Jesajan kirjan kohtia ja antavat niille selkeän merkityksen. Raamattu selittää itse itseään.

1. 'Mutta totisesti, meidän sairautemme Hän kantoi, meidän kipumme Hän säilytti päällensä.'

Tätä jaetta on lainattu Matteuksen evankeliumin luvussa 8, jakeessa 17, jossa hän kertoo Jesajan profetian täyttyneen. Kuitenkaan Matteus ei viittaa tässä yhteydessä sanallakaan Jeesuksen kuolemaan! Päin vastoin. Hän puhuu Jeesuksen sairaiden parantamisesta. 'Mutta

illan tultua tuotiin Hänen tykönsä monta riivattua. Ja Hän ajoi henget ulos sanalla, ja kaikki sairaut Hän paransi; että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo: 'Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme.' (Matt. 8:16, 17).

Kun Jeesus paransi sairaita, Hän asettui heidän asemaansa ja samaistui heidän kohtaloihinsa hyvin todellisella ja myötätuntoisella tavalla 'kantaen näin heidän sairautensa.' Hän tunsi syvästi, missä tilanteessa he elivät. Tämä jae ei viittaa millään tavalla Herran kuolemaan, mutta kuitenkin Matteus sanoo aivan selvästi, että Jesajan ennustus oli käynyt toteen. Toisin sanoen Herra Jeesus ei kantanut sairauksiamme ristillä, mutta Hän kantoi myötätuntoisesti niiden sairaudet, jotka Hän paransi maanpäällisen elämänsä aikana.

2. 'Hänen haavainsa kautta me olemme paratut.'

Apostoli Pietari lainaa tätä Jesajan kohtaa kirjeessään: 'joka itse kantoi syntimme' ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja Hänen haavainsa kautta te olette paratut.' Sillä te olitte 'eksyksissä kuin lampaat', mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö.' (1 Piet. 2:24-25). Pintapuolisestikin tämän kohdan luettuaan selviää, ettei Pietari puhu tässä yhteydessä fyysisestä, vaan pikemminkin hengellisestä parantumisesta.

Raamattu opettaa selkeästi, että Jeesus kantoi uskovien synnit ruumiissaan ristillä. Kuitenkaan Raamatussa ei ole jaettavaan, joka opettaisi, että Herra Jeesus olisi kantanut sairautemme, ja että meidän ei sen tähden tarvitsisi itse kantaa niitä.

Miksi uskovat sairastuvat?

Raamatun mukaan on olemassa kolme syytä siihen, miksi todellinen uskova voi tulla sairaaksi:

1. Me sairastumme, koska olemme osa langennutta luomakuntaa.

Roomalaiskirjeensä luvussa 8, jakeissa 22-23, Paavali selittää, että vaikka olemme pelastuneet ja saaneet Pyhän Hengen, olemme yhä osa 'huokaavaa luomakuntaa' ja odotamme 'ruumiimme lunastusta.'

'Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on

Kantoiko Herra Jeesus sairautemme ristillä?

synnytystuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.' (Room. 8:22-23).

Sairaudet vaivaavat ihmiskuntaa Aadamin synnin takia. Vaikka olemme syntyneet uudesti ja kuulumme 'uuteen luomakuntaan', saamme silti kärsiä syntiinlankeemuksen vaikutuksista, koska ruumiimme ovat yhä osa langennutta luomakuntaa. Toisaalla Paavali puhuu 'alennustilamme ruumiista' (Fi1. 3:21). Syntiinlankeemuksen vuoksi olemme alttiit sairauksille, ruumiimme rappeutuvat vähitellen (2 Kor. 4:16) ja lopulta me kuolemme. Ei mikään uskon määrä voi enää pysäyttää ruumiitamme rappeutumasta - siksi että olemme osa langennutta luomakuntaa. Kun Herra Jeesus tulee takaisin, ruumiimme lunastetaan ja meidät vapautetaan kaikista sairauksista ja itse kuolemastakin. Kuten kuolema, sairauskin on syntiinlankeemuksen seuraus. Aivan kuin uskovat eivät ole vapaat kuolemasta, eivät he myöskään ole vapaat sairauksista. Molemmat johtuvat luonnollisesta siteestämme Aadamiin.

Uudessa testamentissa on esimerkkejä Jumalan miehistä, jotka sairastivat. Paavali kirjoitti Timoteukselle: 'Älä enää juo vain vettä, vaan käytä vähän viiniä vatsasi tähden ja usein uudistuvien vaivojesi vuoksi.' (1 Tim. 5:23). Vaikka Timoteus oli Jumalan mies, hän kärsi sairaudesta. Ihme kyllä Paavali ei kertonut Timoteukselle Jeesuksen jo kantaneen hänen sairautensa ristillä ja että hänen tulisi vain uskoa se! Sen sijaan Paavali antoi Timoteukselle kunnollisia terveydenhoito-ohjeita. Myöhemmin Paavali jätti Trofimuksen Miletoon tämän ollessa sairaana (2 Tim. 4:20). Hänen sairautensa syystä ei mainita mitään. Vaikka Trofimus kuului Paavalin työtovereihin, hän oli osa langennutta luomakuntaa ja siten altis sairastumiselle.

2. Saatamme sairastua, koska jumala sallii sen hengellisen kasvumme tähden

Paavali itsekin kärsi jostakin tuntemattomasta ruumiillisesta vaivasta (2 Kor. 12). Kuitenkin sen sijaan, että hän olisi ollut siitä häpeissään, hän sanoi mieluummin kerskaavansa heikkoudestaan (jae 9). Paavali pystyi kerskaamaan heikkouksistaan, koska hän tiesi Jumalan sallineen ne hänen hengellisen kasvunsa edistämiseksi. Ne

pitivät Paavalin nöyränä (jae 7), ja ruumiillisen heikkoutensa ansiosta hän koki Kristuksen voiman hyvin todellisena (jae 9).

Jumala voi usein sallia meidän sairastuvan, jotta voisi opettaa meille kallisarvoisia hengellisiä totuuksia ja vetää meidät lähemmäksi Itseään. Jotkut Jumalaa lähimpänä eläneistä kristityistä ovat joutuneet kärsimään tuskallisista ja pitkäaikaisista sairauksista. Sen sijaan, että kärsimykset olisivat pysäyttäneet heidän hengellisen edistymisensä, ne ovat auttaneet heitä kypsymään ja tulemaan yhä enemmän Kristuksen kaltaisiksi.

3. Saatamme sairastua, koska elämässämme on tuomitsematonta syntiä

Tämä oli mitä tapahtui Korintossa. 'Sen tähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois' (1 Kor. 11:30). Koska he eivät halunneet tuomita syntiä omassa elämässään, Jumala tuomitsi heidät sairaudella tai jopa kuolemalla. Tämä näyttää olevan pikemminkin poikkeus kuin sääntö, mutta näyttää toisaalta senkin, että Jumala voi puuttua elämäämme tuomiollaan, jos jatkamme elämistä tuomitsemattomassa ja tunnustamattomassa synnissä.

Lopuksi kerrattakoon, että Raamattu ei opeta missään kohtaa, että Kristus olisi kantanut sairautemme ristillä. Jos olen sairas, todennäköisin syy sairauteeni on yksinkertaisesti se, että satun elämään ruumiissa, joka on yhä altis sairastumiselle ja on 'alistettu kuolemaan.' Sairauden kautta Jumala voi saada aikaan hengellistä kasvua elämässäni. Äärimmäisissä tapauksissa Jumala voi sallia sairauden ja kuoleman tuomitsemattomien, tahallisten syntieni takia.

Sairauden ja kärsimyksen kautta voimme oppia valtavia hengellisiä totuuksia juuri nyt, sekä kohottaa katseemme kohti päivää, jolloin 'Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyöneleet meidän silmistämme, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt' (Ilm. 21:4).

Douglas J. H. Mowat

Tänä päivänä vai ensi yönä?

Kertomuksissa rikkaasta miehestä Luuk. 12:16-21:ssä ja pelastuneesta ryöväristä Luuk. 23:39-43:ssa on paljon samankaltaisuuksia, mutta myös suuria eroavaisuuksia.

Luuk. 12:17:ssä, Jumala paljastaa rikkaan miehen yksityiset ajatukset ja tämän itsepuhelun. Hän osoittaa meille, että mitä ihmiset tekevät salassa, tullaan avoimesti paljastamaan ja tuomitsemaan Jumalan läsnäolossa. ”Ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi” (Luuk. 12:2-5). Millaista se olisi, jos kaikki sinun salaiset ajatukseti tekosi paljastettaisiin kaikkien edessä? Näin tulee tapahtumaan suuren valkean valtaistuimen edessä (Ilm. 20:11-15).

Luuk. 23:ssa, toinen ristin ryöväreistä kuvaa miestä, joka pelkäsi Jumalaa enemmän kuin ihmisiä. Tuolla hetkellä, ristillä, ihmiset olivat aikeissa tappaa hänet, mutta hän ei enää pelännyt heitä vaan Jumalaa. Toiselle ryövärille hän sanoi: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen?” Pelastuksen elintärkeä vaatimus on, että syntinen pääsee ihmisten pelostaan - tekivätpä nämä sitten mitä tahansa - ja tuleekin siihen pisteeseen että pelkää Jumalaa ja sitä, mitä Jumala tulee tekemään pelastumattomalle sielulle.

Kun ihmiset katsovat näitä kahta, ei ole epäilystä siitä, kumpi näistä he haluaisivat olla elämässään. He kadehtivat miestä, jolla on liikaa satoa latoihin laitettavaksi. Hänellä on yltäkyllin ja hän suunnittelee nauttivansa elämästä. Kukaan ei tahdo olla mies, joka kärsien on kuolemassa rikollisen ristillä. Vastakkaisuus on selkeä ja useimmat haluavat tuota rikkaan miehen elämää. Mutta kuinka lopulta käykään? Jos katsotaan asiaa iankaikkisuuden valossa, koko tilanne kääntyy pääläelleen! Älkää kadehtiko niitä, joilla on maallisia rikkauksia muttei pelastusta. Suosittuja, voimakkaita ja rikkaita tulisi sääliä, jollei heillä ole pelastusta Kristuksessa.

Toisella oli jumalanpelko sielussaan, toisella ei. Rikas mies punoi suunnitelmiaan ottamatta Jumalaa huomioon. Hänellä ei ollut minkäänlaista ajatusta kohdata Jumalaa sellaisena kuin oli. ”Ei ole Jumalan pelko heidän silmänsä edessä” (Room. 3:18). Tällaisia ovat monet ihmiset maailmassamme, mutta ”Herran pelko on tiedon alku” (Snl. 1:7). Ristin ryöväri oli viisaampi kuin tuo rikas mies, koska hän pelkäsi Jumalaa. Pelkäätkö sinä?

Kumpikin puhui sydämestään. Rikas mies paljasti sydämensä kun hän teki suunnitelmiaan oman hyvinvointinsa ja nautintojensa varalle. Myös ryöväri puhui sydämestään, tehden selväksi kaipauksensa ja halunsa että Herra muistaisi häntä. Jumala tuntee kaikkien ihmisten sydämet – aivan niin kuin hän tuntee sinun sydämesi juuri nyt. Mitä sinun sydämesi kertoo Hänelle sinusta ja Hänen suuresta pelastuksestaan? Saatat pettää muita, mutta Jumalaa et voi pettää!

Kumpikin ajatteli puhuessaan vain itseään. Rikas mies ajatteli itsekkäästi maallisia asioita, mutta ryöväri ajatteli myös itseään; hänen huolenaiheenaan oli hänen oma sielunsa ja iankaikkisuus. Itsekkyys elämässä on väärin – sillä tavalla kuin se yleensä ilmenee – mutta kun Jumala herättää sinussa pelastuksen tarpeen, silloin ajattelet vain omaa sieluasi. Et voi pelastua ajattelemalla muita ja heidän tarpeitaan; se on sinun sielusi jonka tarvitsee pelastua, ja syvä tarpeesi, joka voidaan täyttää yksin Kristuksessa.

Molemmat olivat lähellä kuolemaa – toinen tiesi sen, toinen ei. Jokainen sielu on aivan yhtä lähellä kuolemaa kuin nämä olivat, mutta et välttämättä tiedä kuinka lähellä itse olet. Se saatat olla sinä joka saa kuulla, ”tänä yönä”, ja minnepä siinä tapauksessa joutuisit? Sinun täytyy olla valmiina iankaikkisuutta varten – tai olla ikuisesti kadotettu.

Jumala puhui kummassakin tapauksessa. Toiselle miehistä Hän sanoi: ”Tänä yönä”, ja tämä joka oli puhunut maallisista suunnitelmistaan kuuli Jumalan äänen, joka vei hänet valmistautumattomana iankaikkisuuteen. Kaikki jäi taakse; hänen sielunsa meni kohtaamaan Jumalan. Toinen miehistä kuuli, ”Tänä päivänä”, ja tuo Jumalan Pojan ääni toi hänelle rauhan kuoleman kohtaamishetkellä. Kumpiko tulee kohtaamaan sinua? Jumala tulee puhumaan myös sinulle. Hän haluaisi puhua sinulle rauhaa Kristuksen kuoleman ja kärsimyksen kautta, mitkä Hän koki synnin takia. Hän tulee myös sanomaan sanat, jotka vievät sielusi ikuisuuteen.

Kumpi miehistä kuvaa sinua ja tilaasi – juuri nyt?

On viisasta miettiä vakavasti, minne olet matkalla – ja olla valmistautunut iankaikkisuuteen.

Joel Portman